

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

DE OOSTENRIJKSE VERLEIDING

Een avontuur vol romantiek en mysterie
in de besneeuwde Alpen

ROMAN

PROLOOG

Clover Phillips Vertel me eens hoe het was.

Cory Allbright (*Stilte*) Het was... alsof je in een wasmachine zit.

Je wordt heen en weer gesmaakt. Je weet niet wat boven en onder is. De druk is gigantisch. De golf smakt je neer en verplettert je. Daarna zuigt hij je weer omhoog... Als de golf over je heen slaat is alles donker. Dan is het net of de hemel op je hoofd stort.

C. P. Hoelang ben je onder geweest?

C. A. Bij die eerste? Twee minuut twintig, veertig.

C. P. Dat is wel erg lang om je adem te moeten inhouden.

C. A. Daar trainen we voor. Maar het is anders als de golf je te pakken heeft en je heen en weer smakt als een lappenpop. Je bent weerloos en hebt nul controle over wat je lichaam doet. Alle krachten komen van buiten je lichaam.

C. P. Kon je je oriënteren?

C. A. Eerst niet. Als die golf op je neerkomt, dan is het als een lawine – gewicht, druk, herrie. Je moet hem uit laten werken voordat je überhaupt kunt proberen om eruit te komen, je moet wachten tot hij op het laagste punt is, voor de volgende golf komt. Ik lag ondersteboven maar wist mezelf weer rechtop te krijgen, en toen ik het licht zag van de hemel, toen wist ik dat ik naar boven kon trappen. Maar voor ik boven was, werd het weer donker. Ik voelde dat het water wegtrok.

C. P. Hoe ver onder het oppervlak was je?

C. A. Een meter?

C. P. Toen kwam de tweede serie?

C. A. (*Knikt*)

C. P. Wat zag je?

C. A. (...) De hel. Ik zag hoe mijn leven van me werd afgenomen...

Ik zag de golf naar beneden komen, net alsof er een gebouw boven op me viel... Ik kon niets doen. Ik kon niet weggemen. Ik wist dat ik niet genoeg adem had om een dubbele onder te blijven.

C. P. Wat is het laatste wat je je herinnert?

C. A. Dat het donker werd, en die enorme druk. De golf brak boven op me en smakte me neer op de bodem. Ik ging out. Het volgende moment werd ik wakker in een ziekenhuisbed, een dag later, met een gebroken arm en THL.

C. P. Met THL bedoel je traumatisch hersenletsel?

C. A. (*Knikt*)

C. P. Maar dat is niet de enige blijvende schade, of wel? Volgens je artsen was je vier minuten en twaalf seconden onder water, voordat je werd gered. Je hebt hersenletsel opgelopen door zuurstoftekort en daarnaast, door het ingeademde zeewater, ARDS, acute respiratory distress syndrome.

C. A. (...) Ja.

C. P. Wat voor impact heeft het op je gezin?

C. A. (*Slaat zijn handen voor zijn gezicht*) Zij zijn nog slechter af dan ik. Ik kan ze niet onderhouden. Mijn vrouw heeft twee bannen, en daarnaast is ze mijn mantelzorger. Mijn jongens weten niet wat er met hun vader is gebeurd, want ze zijn te jong om het te begrijpen. Ze zien geen wonden, daarom snappen ze niet waarom ik niet met ze ga surfen of even een balletje gooien.

C. P. Dus je bent die dag meer kwijtgeraakt dan alleen je wereldtitel.

C. A. Ik ben de enige titel kwijtgeraakt die telt. Vader. Echtgenoot. Ik zou willen dat ik... terug kon naar die dag, dat ik alles anders kon doen.

C. P. Maar wat had je anders kunnen doen?

C. A. (*Stilte*)

C. P. (...) Cory?

1

Een jaar later
Londen, april

‘En de winnaar is...’

Het podium werd van alle kanten beschenen door schijnwerpers, en de bundels kwamen samen rond het perfecte figuur van de beeldschone jonge actrice in een goudlamé jurk.

‘Clover Phillips, met *Pipe Dreams!*’

De zaal barstte los in een jubelend applaus en Clover voelde een kneep in haar hand van Liam, gevolgd door een ruwe wang die tegen haar wang drukte. ‘Het is je gelukt.’

‘Het is óns gelukt,’ zei ze grootmoedig. Haar idee, haar zwoegen, haar jaren onderzoek en filmen, interviews, montage, pitchen... maar zijn geld. En geld was alles, in welke branche dan ook.

De schijnwerpers hadden haar al gevonden, en het licht drong door in het dikke pluche van haar smaragdgroene fluwelen smoking, terwijl de mensen die om haar heen zaten allemaal een hand uitstaken voor een aanraking, een aai, een klopje toen ze passeerde, alsof ze iets van haar net verworven glorie wilden opnemen.

Ze liep het trapje op naar het podium, waar het karakteristieke gouden masker in haar richting werd opgehouden. Het voelde opvallend zwaar in haar handen toen het eigendom aan haar werd overgedragen, en de actrice haar begroette met een tere luchtkus, haar omhullend met de subtiele geur van rozenolie en oranjebloesem.

Ze keek de zaal in met al die herkenbare gezichten uit een wereld die niet de hare was, die haar toelachten als oude vrienden, wat haar zei dat deze prijs – net als alle andere – een sleutel was

die haar toeliet tot de club. Al die beroemde mensen kenden haar naam en bewonderden haar werk. Ze was zevenentwintig, en binnen, een van hen.

Ze liet een klein lachje om haar lippen dansen en ging op in het glorierijke moment, terwijl het applaus aanhield. ‘Dank u wel,’ knikte ze. ‘Dank u wel.’

Ze legde haar hand op haar hart als teken van dankbaarheid, en wachtte tot het lawaai afnam. Vanuit haar ooghoek, naast de camera’s, zag ze een getal aftellen, wat haar in herinnering bracht dat ze precies vierentachtig seconden had voordat de gastheer – een stand-upcomedian met botte humor die ze liever uit de weg ging – het podium weer op kwam om de show stipt af te ronden, op tijd voor het nieuws van tien uur.

Tweëntachtig...

‘Dames en heren, geachte jury van de BAFTA,’ begon ze, terwijl ze moest beslissen of ze haar kladje uit haar binnenzak zou halen voor haar speech. ‘Namens het hele team bij Honest Box Films, dank u wel voor deze enorme eer. Bedankt voor het zien, horen en herkennen van de macht van Cory Allbrights verhaal. Dank u wel dat u deze film het bereik geeft dat zonder uw steun niet haalbaar zou zijn geweest – want dat is tenslotte ons uiteindelijke doel: om die boodschap van hoop en tweede kansen te laten klinken tot in de donkerste uithoeken, waar het licht het hardst nodig is.

Toen ik Cory en zijn familie benaderde met het idee om een documentaire over hem te maken, kon niemand voorzien hoe deze film wereldwijd zou worden ontvangen. De afgelopen maanden waren een gekkenhuis en ik weet hoe graag Cory hierbij had willen zijn om u zelf te bedanken.’ Ze keek uit over de zee aan gezichten. ‘Maar dat zit er helaas niet in, zoals we allemaal weten. Cory Allbright is altijd een publieksheld geweest, de underdog die alle obstakels op zijn pad heeft overwonnen en het tot de Pro Surf World Tour wist te schoppen. Lange tijd was hij de net-nietman, de op een na beste, de eeuwige nummer twee. Dus toen hij de

winst binnen handbereik had, toen moedigde de wereld hem aan. We wilden dat hij won. Hij verdiende het, hij had ervoor gewerkt. Dit was zijn tijd om te schitteren.' Clovers glimlach vervaagde. 'Eén moment, dat was waar het op aankwam. Een keuze van een fractie van een seconde, niet eens zijn eigen keuze, en alles werd anders.' Ze voelde de vertrouwde brok in haar keel ontstaan terwijl ze voor zich uit keek en de verdrietige fronsen in het publiek zag. 'Niet alleen vielen de inkomsten uit sponsoring en wedstrijdgeld weg voor zijn jonge gezin, maar ook zijn gezondheid, zijn kracht en zijn vermogen om een leven zonder pijn te lijden.' Clover hield even stil, en liet haar woorden landen.

'Ik zou willen dat ik kon zeggen dat mijn films altijd goed aflopen. Ik zou willen dat ik kon zeggen dat passie of vastberadenheid het altijd zullen winnen van tegenslag. Maar als dat zo was, dan zou Cory hier voor u staan. Het enige wat ik kan bieden is dit.' Ze keek de zaal rond en zag de getallen op de aftelklok. *Drieëndertig, tweeëndertig...*

'Toch hoeft een einde niet goed te zijn om een nieuw begin voort te brengen, want dat nieuwe begin komt er sowieso, zo zeker als de zon de maan najaagt. Er is altijd hoop. En we moeten onze blik altijd verder omhoog en verder naar voren richten. We blijven vechten voor een volgende kans. Cory is nog steeds aan het vechten, hoewel het leven zoals hij dat kende eindigde op die dag in Praia dos Supertubos in Peniche, Portugal, in oktober 2017. En hij heeft door zijn strijd, zijn kracht en moed laten zien dat kampioenen weliswaar in het licht staan, maar het zijn de helden die een lichtpunt zijn in het donker.' Ze hief de glimmende trofee op. 'Dus bedankt, BAFTA, voor deze nieuwe fakkel langs ons pad.'

Opnieuw barstte er applaus uit, nog voor ze haar zin had afge maakt, en stonden er mensen op van hun stoel. Gevolgd door anderen. En nog meer anderen.

Vier, drie, twee... Het aftellen stopte, maar het klappen ging door. Verbaasd keek ze naar de mensen voor haar. Meryl Streep,

Emma Thompson, Gillian Anderson, George Clooney, ze knikten haar toe en staken hun applaudisserende handen naar haar op, in een vertoon van eenheid. Ze wist dat ze niet klaptten voor haar, maar voor Cory. Dit was hun manier om steun te betuigen, ze stonden naast hem. Ze hoopte maar dat hij voor de tv zat te kijken.

Clover stak de trofee zegevierend in de lucht terwijl ze naar de zijkant van het podium liep, naar een *backstage manager* met headset die haar naar achteren haalde en een volgende presentator het toneel op duwde. Pas toen ze zich langs hem wrong, zag ze dat het Daniel Craig was.

‘Gefeliciteerd, Miss Phillips,’ zei hij fluisterend, met die vertrouwde stem. Haar mond viel open dat Daniel Craig haar naam kende, maar het volgende moment werd hij aangekondigd en was hij al het licht in gestapt. *The show must go on*, na haar glorierijke moment diende het volgende zich aan.

Ze werd weggeleid achter de coulissen, waar de handdrukken, schouderklopjes en zacht uitgesproken felicitaties doorgingen. Ze bekeek de prijs in haar armen terwijl ze door het backstagegedeelte naar de uitgang liep waardoor ze weer in het auditorium terecht zou komen.

De deur ging open en een golf aan geluid overspoelde hen. Ze bleef even staan in de deuropening, starend naar de geslepen en gebeeldhouwde profielen van het zittende publiek. Het voelde gek, als een droom.

‘Mick brengt u even terug naar uw plek,’ zei de backstage manager, terwijl ze werd overgedragen aan een ander.

‘Volgt u mij maar, mevrouw Phillips,’ zei Mick, die met ferme pas langs de rijen liep. De filmfragmenten voor de genomineerden in de volgende categorie werden afgespeeld op de gigantische schermen, wat voor haar diende als dekking terwijl ze weer plaatsnam op haar stoel aan het einde van de rij. Haar ereronde had nog geen drie minuten geduurd.

Liam gaf haar een knipoog. ‘Ik krijg net een felicitatie van Steve

McQueen,' fluisterde hij, terwijl ze ging zitten. 'En eentje van de agent van Lewis Hamilton. Hij stelt voor om volgende week samen te lunchen.'

Clover trok een wenkbrauw op, want ze wist precies wat hij bedoelde: Hamilton kon het onderwerp van hun volgende film zijn. Na het eclatante succes van haar debuutfilm, meteen na haar afstuderen van de filmacademie, een documentaire over het leven en de tragische dood van modestyliste Isabella Blow, had ze geweldige recensies gehad voor haar moedige en vaak schrijnende weergave van het verhaal van drie overlevenden van de Grenfell-ramp, die ten gevolge van de brand worstelden met dakloosheid en trauma. Ze was bezig een reputatie te vestigen als iemand met empathie en warmte, iemand met een neus voor het zien en beschermen van de underdog.

'Kom nou. Diversiteit in de Formule 1, hij is ridder...,' fluisterde Liam. 'Je wéét dat dat verhaal potentie heeft.'

'Dat zei je bij Angelina Jolie ook,' fluisterde ze. Jolies team had hen benaderd na hun Golden Globe.

'Bij haar heb je sowieso potentie...,' zei hij grijnzend.

Ze bekeek hem vanuit haar ooghoek. Als voormalig bankier die de opwinding en status van filmfinanciering verkoos boven beleggen in big tech, was zijn aandacht ooit getrokken door de glamourwereld waar hij nu zelf deel van uitmaakte. Hij vond het maar wat mooi om in de duurste hotels te logeren, waar hij cocktails dronk aan de bar, op feestjes met actrices te flirten en te loungen op superjachten in Cannes. Ze kon niet ontkennen dat het gaaf was om in dezelfde ruimte te zijn als deze beroemde mensen, maar anders dan hij was ze, al bewoog ze zich nu onder hen, niet een van hen en dat zou ze ook nooit worden. Door haar werk moest ze per definitie al een outsider blijven, iemand die door het raam naar binnen staat te kijken. Het was haar taak om de moeilijke vragen te stellen die aan de oppervlakte krabden, shots draaien die de waarheid wisten te vatten.

‘Luister, James Bond kent mijn naam. Ik kan het me veroorloven om even de tijd te nemen,’ zei ze, toen de filmfragmenten voorbij waren. Het publiek begon weer te klappen. Daniel Craig scheurde de envelop open alsof het een kanten nachtjapon was.

‘Hm, ja, maar niet te lang, dat is het enige wat ik zeg,’ mompelde hij. ‘We kunnen niet weer drie jaar wachten voor we de volgende uitbrengen. We hebben nu het momentum, en je weet wat ik altijd zeg: consolideren...’

‘Of capituleren. Ik weet het,’ verzuchtte ze. Er ging bijna geen dag voorbij of hij zei het.

‘We moeten met de stroming meezwemmen. Je weet nooit wanneer het tij keert...’ Hij inhaleerde diep, alsof hij een van zijn favoriete Montecristo-sigaren rook. ‘En daarom wil ik de volgende in première laten gaan in Cannes.’

‘Volgend jaar?’ Het was nog net geen gil. Een paar hoofden draaiden om.

‘Natuurlijk,’ zei hij met een glimlach, op een toon die suggereerde dat hij niet zo onredelijk was om dat dit jaar al te verwachten, wat over drie maanden zou zijn. Maar zelfs volgend jaar was al krap... Het was tekenend voor de naïviteit binnen de branche dat hij dacht dat het geen probleem was om hun volgende project in elf maanden te resercheren, draaien en monteren. *Pipe Dreams* had tweeënhalf jaar gekost, met een gedegen planning en flink doorwerken.

Haar lange blonde haar viel voor haar ogen als een sluier van goud satijn toen ze haar hoofd naar hem toe boog. De winnaar werd aangekondigd, en iedereen begon weer te klappen. Er werd altijd zoveel geklapt bij dit soort evenementen. ‘Liam, dat is gewoon niet realistisch.’

‘Het zal wel moeten,’ zei hij met een schouderophalen, al klappend, zijn blik op de volgende winnaar die naar het podium liep. ‘De andere investeerders willen groen licht. Soms is er tijd om op je lauweren te rusten – en dat is niet nu.’

‘Maar...’

Hij keek haar aan met een gladde glimlach. ‘Je kunt het, Clover. Niet te diep nadenken. Ga op je gevoel af. Het juiste verhaal dient zich vast op tijd aan.’

De auto trok op en reed weg van de stoep, de flitsen van de fotografen verblindden hen door de verduisterde ramen heen. Gelukkig waren de lenzen niet op haar gericht, maar op de beeldschone actrice in de gouden jupon, die nu vertrok met Timothée Chalamet.

Clover liet haar hoofd tegen de hoofdsteun rusten en sloot haar ogen. Ze was uitgeput. Op de afterparty had ze met allerlei sterren staan kletsen, wat goed was voor haar naam – *consolideren!* – maar nu was ze wel helemaal op. Liam was doorgedaan met wat producers van Helen Mirren's tafel, en ze hadden geprobeerd haar mee te krijgen, maar ze wilde naar bed en slapen. Ze waren al maanden bezig met dit prijzencircuit en als ze zich niet 's avonds moesten optutten en applaudisseren, dan hadden ze overdag wel allerlei afspraken met filmdistributiemaatschappijen. Dankzij hun inspanningen – en hun eerste echt grote prijs bij de Golden Globes – hadden ze al aan meer dan vijfendertig landen verkocht, en er waren maar een handvol uithoeken in de wereld die niet bekend waren met het verhaal van Cory Allbright.

Cory... Ze had nog geen tijd gehad om hem te bellen met het goede nieuws.

Hoe laat was het? Ze rekende het uit. Half twee in de nacht hier was... half zes in de middag daar. Ze zocht zijn nummer op en belde. Ze liet haar hoofd naar een kant zakken en staarde uit het raampje met de telefoon tegen haar oor. Ze reden over Queen's Gate, de musea en ambassades dramatisch uitgelicht, een stel dat de hond uitliet voor het slapengaan.

‘Hé!’ Zelfs in dat ene woord klonk haast en drukte door.

‘Mia? Met Clo?’

‘Clo!’ Mia's stem ging van opwinding de lucht in en Clover kon

bijna horen dat ze meteen ophield met lopen. Ze had vast een wasmand op haar heup of was in de keuken bezig met kleine Brady, die alleen maar naar buiten wilde om met zijn broers mee te gaan surfen. ‘Hoe was het?’

‘Nou, het is ons weer gelukt. Weer een stuk metaal als bewijs dat de wereld gewoon helemaal gek is op je man!’

‘Ah...’ Het klonk als een zucht. ‘Wat zal hij blij zijn.’

Clover fronste. Ze had genoeg tijd doorgebracht met dit gezin om het te weten als er iets mis was. ‘Alles in orde?’

‘Ja. Ja hoor.’

Maar Clover prikte door haar vriendins poging heen om opgewekt te klinken. ‘Is het een slechte dag?’

Ze aarzelde. ‘Nou, ja... een beetje slecht.’

‘Is hij op?’

Weer een aarzeling. ‘Nee.’

‘Gisteren?’

‘Nee.’

‘Shit,’ fluisterde Clover, die de glans van haar avond voelde verdwijnen. Ze keek naar de trofee op haar schoot, naar de lach en de traan op hetzelfde gezicht, een exacte verbeelding van de situatie in brons. De hele avond had ze haar triomf gevierd, terwijl Cory en zijn gezin nog steeds elke dag moesten leven met de gevolgen van zijn ongeluk. Clover wist dat ze de enige persoon buiten hun gezin was die begreep wat post-hersenschuddingsyndroom echt betekende. Ze was de enige die Mia had zien huilen op het strand, jammerend om het feit dat de man met wie ze was getrouwd er niet meer was, en dat ze leefde met iemand die fundamenteel anders was, gebroken, voor altijd. ‘Wat erg voor je.’

‘Nou, je weet hoe het gaat.’ Mia’s stem was vlak, zakelijk. ‘We nemen het zoals het komt.’

‘Zijn het zijn longen?’ Maar het kon alles zijn – hoofdpijn, dubbel zicht, stemmingswisselingen, paniekaanvallen, angst, diepe depressie.

Opnieuw viel er een stilte, langer dit keer, en toen Mia weer sprak, klonk de ingehouden emotie in haar stem door. ‘Er hangt gewoon weer zo’n zwarte wolk boven zijn hoofd. Het drijft wel weer over. We moeten het gewoon uitzitten. Morgen komt hij vast uit bed.’

Dat stond niet vast, wist Clover. Ze had twee weken in een donkere kamer met Cory doorgebracht, luisterend naar zijn boze zwijgen, zijn schreeuwen van frustratie, zijn gekreun van de pijn. Een groot deel van die tijd was ze bang geweest voor zijn onvoorspelbaarheid, terwijl Mia haar smeekte om naar buiten te komen – dat het erg genoeg was om het te ondergaan aan de andere kant van de muur, waar de zon nog door de luiken kwam – maar alleen door er middenin te zitten, met hem, was het Clover gelukt zijn vertrouwen te winnen, zijn muurtje af te breken en hem aan het praten te krijgen. Tegen de tijd dat ze allebei uit dat achterkamertje waren gestrompeld, was ze twee kilo lichter, en het had een volle dag geduurd voordat haar ogen het daglicht konden velen. Voor Clover was het eenmalig, maar voor Cory kwamen deze depressies net zo regelmatig langs als donkere wolken. Als ze er waren, functioneerde hij niet, en hij kon zeker niet werken.

‘Mia, kan ik iets voor je doen? Heb je genoeg huishoudgeld?’ Het was een botte vraag, maar ze waren bijna familie geworden. Negen maanden lang had ze bij hen ingewoond, samen gegeten, samen gehuild. Ze kende de harde realiteit van hun situatie.

Ze hoorde Mia slikken. ‘Ik denk dat het zover is. We moeten het huis verkopen.’

Clover kneep haar ogen dicht. Het huis was een krot van een houten bungalow met afbladderende turkooizen verf en gele luiken. Na jaren van uitgestelde reparaties moest er een klein fortuin aan worden gespendeerd. Het lekte als het regende en bij zware storm voelde het soms alsof de boel zou omwaaien. Het bestond uit een woonkamer met open keuken, drie slaapkamers – de jongens deelden die samen – en een veranda rondom. Maar het was geen huis dat een koper zou willen kopen, en het was ook niet het

huis dat het tot hun huis maakte, maar het was het stukje grond dat zo bijzonder was. Klein maar perfect, precies aan het hoofd van Half Moon Bay, op een rotsachtige klip met uitzicht op een kleine baai. Mavericks, het beroemde grote surfstrand, was er net om de hoek en Cory zei altijd dat het een van de beste uitzichten had van Californië. Het hele gezin bracht zijn leven door ofwel in de oceaan, dan wel kijkend naar de oceaan. Ver voor ze een voet in het zand hadden, konden ze de windrichtingen boven zee en de golven al beoordelen. Een huis was maar een huis, maar als ze dit verkochten, dan zouden ze zich nooit zo'n plek kunnen veroorloven. Het was het enige particuliere onroerend goed op Pillar Point, de rest van de landtong werd overheerst door een militair reservaat. Cory had de bouwvallige bungalow met land gekocht van een man die de verkoop van een paar hectares met het leger had onderhandeld toen de locatie er na de Tweede Wereldoorlog ongebruikt bij had gelegen. Al voor hij en Mia waren getrouwd, kwamen hij en zijn surfvrienden er vaak, en dan sliepen mensen op de bank, op de grond, iedereen met zand aan zijn voeten, klaar om snel weer naar de branding te rennen zodra de zon opkwam.

‘Sinds het ongeluk snuffelt er een projectontwikkelaar rond. Toen die voor het eerst langskwam, dreigde Cory zijn tanden uit zijn mond te slaan als hij ooit nog eens voet op ons terrein zette... Hij heeft me zijn kaartje gegeven... en dat heb ik bewaard.’ Er klonk schaamte door in haar woorden, alsof ze overspel bekende.

Clover nam het haar niet kwalijk, maar ze wist wat dit zou doen met Cory. Het zou de wreedste van alle klappen zijn. Na alles wat hij was kwijtgeraakt bij het ongeluk, was dit het enige wat hem nog restte: dat hij op zijn veranda kon zitten om naar de oceaan te kijken. Dolfijnen en bultruggen zagen ze er net zo vaak als Clover poedels zag in Battersea Park. Wat zou er van hem worden, als hij naar een betonnen tuin moest kijken? ‘Maar ik dacht dat er wat mogelijke werkopdrachten waren binnengekomen?’ zei ze zacht.

‘Ja, wel iets. Een paar toezeggingen, maar dat is niet genoeg. En

wat er verder aan opdrachten binnenkomt, daar kan hij zich niet aan committeren. Motivatiezingen zijn in theorie wel leuk, maar hij kan de reis niet aan, en de stress dat je nooit weet of je die dag misschien wakker wordt met een hoofd dat voelt alsof het uit elkaar knalt.' Mia snoof. 'Zijn oude sponsors hebben contact opgenomen om te kijken of hij wat free-surfwerk met ze wilde doen.'

'Free-surf?' Clover wist niet wat ze hoorde. Ze surften dan misschien niet voor geld, punten of titels, maar dat maakte de gigantische golven waar die surfers zich van afstortten voor films, shots en promo's niet minder riskant. 'Maar dat zijn zo'n beetje halve stuntmannen. Dat water waar ze in moeten voor het juiste shot...'

'Ik weet het. En Cory weet dat ook. Ik denk dat hij zich daarom zo rot voelt. Hij beseft des te meer dat hij niet meer thuishoort in die wereld. Op geen enkele manier.'

'O, Mia.'

'En het ergste is dat ik denk dat ze al wisten dat een volgende *wipe-out* zijn dood zou kunnen zijn. Het was gewoon... hoe heet dat? Goede pr? Met de hele hype rond de film wilden ze niet dat het leek alsof ze hem lieten gaan zonder omkijken.'

'Wat ze wel hebben gedaan!' zei Clover verhit. Ze wist dat het verlies van de steun van zijn sponsors Cory hard had geraakt, de officiële bevestiging dat zijn oude leven en alles wat daarbij hoorde – fitheid, kracht, vitaliteit, succes – voorbij was.

'Ja. Als laatste zeiden ze nog dat hij in plaats daarvan misschien af en toe een gastoptreden kon doen op de tour, bijvoorbeeld jureren. Ik weet niet, het is allemaal zo'n gelul.' Ze slaakte een zware, boze zucht. 'Sindsdien komt hij zijn bed niet meer uit.'

'O jee.' Clover staarde naar de prijs en zag dit keer alleen het huilende gezicht. Ze snapte nu waarom Mia even daarvoor aarzelend had geklonken. De roem die aan deze film – en aan Cory – zou kleven vanwege deze meest recente prestigieuze erkenning zou leiden tot meer gekke suggesties, die hem in een nog diepere depressie zouden storten. 'Zijn er nog diehards aan het waken?'

Door het rimpeleffect van het succes van de film na de winst in Toronto en Venetië was het nederige stulpje van de Allbrights de laatste maanden een soort pelgrimsoord geworden. Mia liet een zwak lachje horen, het soort dat aan een slappe lach of aan een huilbui voorafgaat. ‘O, man, het lijkt wel een altaar, daarbuiten. Met al die godvergeten kaarsen. Ik zweer het je, ik lig er gewoon wakker van, straks vliegt het huis nog in de fik!’ Ze haalde diep adem. ‘Ik weet dat ze het goed bedoelen. Ze willen hun liefde en steun laten zien, maar ik word er gewoon zo boos van! Ik wil het wel uitschreeuwen, hij is verdomme niet dood! Snap je?’

‘Ja, natuurlijk,’ beaamde Clover. Voor het eerst merkte ze dat de auto niet meer reed, en ze stonden nu voor haar flat geparkeerd. Ze stak een vinger op naar de chauffeur om te vragen of hij even kon wachten. Mia was aan het eind van haar Latijn, ze had hulp nodig. Ze had een vriendin nodig. Drie kinderen, een getraumatiseerde, gebroken man, twee banen, financiële druk... Clover proefde de onderdrukte woede die door Mia’s woorden liep als een soort onzichtbare rode draad.

‘Luister, weet je wat, ik weet dat je niet wilt verkopen, maar misschien is verhuizen niet het ergste wat er kan gebeuren?’ zei ze, zoekend naar het positieve, naar iets optimistisch. ‘Het ziet er nu niet zo uit, maar misschien is dit de frisse start die jullie nodig hebben. Ja, Cory is heel graag bij de oceaan, natuurlijk, maar misschien is dat niet meer zo goed voor hem? Het kan zelfs een soort marteling zijn, een beetje of je een alcoholist een geopende fles wijn voorzet? Een constante herinnering aan wat hij niet kan zijn. Of doen. Of hebben.’

Er viel een lange stilte. ‘Tja. Misschien.’

Clover was zelf ook niet overtuigd. ‘Kijk, het zou op zijn minst de financiële last van je schouders wegnemen en een stressfactor minder betekenen. Je moet manieren zien te vinden om het leven makkelijker te maken, en vriendelijker voor jullie allemaal.’

‘Ik weet het.’

Clover beet op haar lippen. ‘Heb je het al een keer tegen hem gezegd? Van dat verkopen?’

‘Nog niet. Ik stel het steeds uit.’ Mia’s stem brak. ‘Elke keer dat ik probeer te bedenken hoe ik het tegen hem moet zeggen, krijg ik bijna geen adem meer... Serieus, ik denk dat het zijn dood wordt.’

‘Nee, Mia. Nee,’ zei Clover sussend. ‘Hij zal zich er in het begin tegen verzetten, natuurlijk, maar dit kan wel de verandering zijn die jullie nodig hebben. Jullie zitten klem in een soort half leven, want je houdt vast aan hoe het vroeger was. Misschien moet dit wel gebeuren, zodat jullie allemaal verder kunnen.’

Er kwam geen antwoord.

‘Mia? Ben je daar nog?’

‘Ja.’ Ze klonk afgemat.

‘Luister, je weet dat ik over twee weken kom.’ Ze wilde het woord ‘Oscars’ niet eens noemen. Niet nu. Wat had je aan roem als je met je gezicht in de modder lag? ‘Daarna kom ik meteen naar je toe en dan praten we verder. Ik kan je ook nog helpen het hem te vertellen, als je wilt? Misschien dat hij het beter trekt als we het hem samen vertellen?’

‘Zou je dat willen doen?’

‘Natuurlijk. Als je denkt dat het helpt.’

‘Oké. Ik zie wel even hoe het loopt.’ Ze blies haar adem uit. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Je hebt zoveel voor ons gedaan.’

‘Mia, jullie zijn mijn vrienden. Je weet dat ik alles zal doen om te helpen. Ik sta achter jullie, altijd, wat er ook gebeurt.’